

Від Марка

¹ Почин євангелії Ісуса Христа, Сина Божого,
² як написано в пророків: Ось я посилаю ангела мого перед лицем Твоїм, що приготує дорогу Твою перед Тобою. ³ Голос покликуючого в пустині: Готуйте дорогу Господню, простими робіть стежки Його. ⁴ Появивсь Йоан, хрестячи в пустині, й проповідуючи хрещення покаяння на прощення гріхів. ⁵ І виходила до него вся сторона Юдейська й Єрусалимці, й хрестились від него всі в ріці Йордані, сповідаючи гріхи свої. ⁶ Був же Йоан одягнений у верблюжий волос і в пояс шкурний на поясиці своїй, а їв сарану та дикий мед; ⁷ і проповідував, глаголючи: Гряде потужніший над мене слідом за мною; у Него недостоєн я, нахилившись, розв'язати ремінь обува Його. ⁸ Я хрестив вас водою, Він же хрестить ме вас Духом св'ятим. ⁹ І сталось тими днями: Прийшов Ісус із Назарету Галилейського, й охрестивсь у Йоана в Йордані. ¹⁰ І, зараз вийшовши з води, побачив небеса, що відчинились, і Дух, як голуб, злинув на Него. ¹¹ І зійшов голос із небес: Ти еси Син мій любий, що я вподобав; ¹² І зараз Дух випровадив Його в пустиню. ¹³ І був там у пустиш днів сорок, спокушуваний од сатани; й пробував з дикими звірми, й ангели служили Йому. ¹⁴ Як же видано Йоана, прийшов Ісус у Галилею, проповідуючи євангелію царства Божого, ¹⁵ і глаголючи: Що сповнив ся час, і наблизило ся царство Боже. Покайтесь і віруйте в євангелію. ¹⁶ Ходячи ж понад морем Галилейським, побачив Симона та Андрея, брата його, як вони закидали

невід у море; були бо рибалки. ¹⁷ І рече до них Ісус: Ійдіть слідом за мною, то зроблю, що станетесь ловцями людей. ¹⁸ І, зараз покинувши неводи свої, пійшли слідом за Ним. ¹⁹ І, відійшовши трохи даліше звідтіля, побачив Якова Зеведеєвого та Йоана, брата його, так само в човні, налагоджуючих неводи. ²⁰ І зараз покликав їх; і, покинувши батька свого Зеведея в човні з наймитами, пійшли слідом за Ним. ²¹ І приходять у Капернаум; і зараз субітнього дня, увійшовши в школу, навчав. ²² І дивувались наукою його, навчав бо їх яко маючий власть, а не як письменники. ²³ І був у них у школі чоловік з духом нечистим; і закричав, ²⁴ кажучи: Остав! що нам і Тобі, Ісусе Назарянине? чи прийшов еси погубити нас? Знаю Тебе, хто еси: Святий Божий. ²⁵ І погрозив йому Ісус, глаголючи: Мовчи й вийди з него. ²⁶ І стрепенувши його дух нечистий, і закричавши голосом великим, вийшов з него. ²⁷ І полякались усі так, що питали один в одного, говорячи; Що се таке? що се за Наука така нова? що по власти й духам нечистим повеліває, і слухають його? ²⁸ І розійшлась чутка про Него зараз по всій околиці Галилейській. ²⁹ І зараз, із школи вийшовши, пійшли в господу Симона та Андрея, з Яковом та Йоаном. ³⁰ Теща ж Симонова лежала в пропасниці, й зараз кажуть йому про неї. ³¹ І приступивши він, підвів її, взявши за руку її; й покинула її пропасниця зараз; і послугувала вона їм. ³² Як же настав вечір, після заходу сонця, попринесли до Него всіх недужих і біснுவатих. ³³ І весь город зібрав ся до дверей. ³⁴ І сцілив многих недужих на всякі болесті, і бісів многих вигнав; і не дозволяв говорити бісам, бо вони знали його. ³⁵ І вранці, ще геть за ночи, вставши, вийшов, і пійшов у пусте місце. й там молив ся. ³⁶ І пустились за Ним

Симон і ті що з ним. ³⁷ І, знайшовши Його, кажуть Йому: Що всі шукають Тебе. ³⁸ І рече до них: Ходімо в близькі містечка, щоб і там проповідував; на те бо прийшов я. ³⁹ І проповідував по шкодах їх скрізь по всій Галилеї, і виганяв біси. ⁴⁰ І приходить до Него прокажений, і благаючи Його, впавши на коліна перед Ним, каже до Него: Коли хочеш, зможеш мене очистити. ⁴¹ Ісус же, змилосердившись, простяг руку, доторкнувсь до него, й рече йому: Хочу; очистись. ⁴² І, як Він сказав, зараз зникла з него проказа, й очистив ся. ⁴³ І, наказавши йому, зараз відслав його, ⁴⁴ і рече до него: Гледи ж, нікому нічого не кажи, а йди, покажись священникові, і принеси за очищенне твоє, що повелів Мойсей на свідкуванне їм. ⁴⁵ Він же, вийшовши, почав проповідувати багато, й ширити кругом чутку; так, що Він не міг уже явно ввійти в город, а пробував осторонь у пустих місцях; і приходили до Него звідусюди.

2

¹ І знов увійшов у Капернаум через кілька днів; і розголошено, що Він у господі. ² І зараз назбиралось багато, так що не було місця ані перед дверима, І проповідував Він їм слово. ³ І приходять до Него, несучи розслабленого; несло його четверо. ⁴ І, не можучи приступити до Него за народом, розкрили стелю, де був; і, проламавши, спустили ліжко, в котрому лежав розслаблений. ⁵ Бачивши ж Ісус віру їх, рече до розслабленого: Сину, оставляють ся тобі гріхи твої. ⁶ Були ж деякі з письменників, то там сиділи, і казали в серцях своїх: ⁷ Шо за хулу сей так говорить? хто може оставляти гріхи, як тільки один Бог? ⁸ І зараз, постерігши Ісус духом своїм, що так мислять собі, рече до дих: На що се кажете в серцях ваших? ⁹ Що легше? сказати розслабленому:

Оставляють ся тобі гріхи твої, або сказати: Устань, і візьми постіль твою, та й ходи. ¹⁰ От же, щоб ви знали, що Син чоловічий мав власть оставляти на землі гріхи до розслабленого:) ¹¹ Тобі глаголю: Устань, і візьми постіль твою, та й іди до дому твого. ¹² І встав зараз, і взявши постіль, вийшов перед усіма; так що здивувались усі, і прославляли Бога, говорячи: Що ніколи такого не бачили. ¹³ І вийшов знов над море; а весь народ пійшов до Него, й навчав їх. - ¹⁴ І, йдучи мимо, побачив Левію Алфеевого, сидячого на митниці, і рече йому: Йди слідом за мною. І, вставши, пійшов слідом за Ним. ¹⁵ І сталось, як сидів Він за столом у господі в него, посідало з Ісусом і учениками Його й багато митників та грішників; було бо їх багато, і йшли слідом за Ним. ¹⁶ І бачивши письменники та Фарисеї, що Він їсть із митниками та грішниками, казали до учеників Його: Як се, що Він з митниками та грішниками їсть і пє? ¹⁷ І почувши Ісус, рече до них: Не треба здоровим лікаря, а недужим. Не прийшов я звати праведників, а грішників до покаяння; ¹⁸ А були ученики Йоанові та Фарисейські постниками; й приходять і кажуть Йому: Чого ученики Йоанові та Фарисейські постять, Твої ж ученики не постять? ¹⁹ І рече їм Ісус: Чи можуть синове весільні постити, як жених з ними? Доки мають із собою жениха, не можуть постити. ²⁰ Прийдуть же дні, коли візьметься від них жених, і тоді постити муть в ті дні. ²¹ І ніхто не пришивав латки з нової тканини до старої одежини, ато нова латка урве старого, й гірша буде дірка. ²² І ніхто не наливав нового вина в старі бурдюки, ато нове вино порозривав бурдюки, й вино витече й бурдюки пропадуть; нове ж вино в нові бурдюки наливати. ²³ І довелось переходити Йому в суботу через засіви; й

почали ученики Його дорогу верстати, рвучи колоссе. ²⁴ І казали до Него Фарисеї: Дивись, чого вони роблять у суботу, що не годить ся? ²⁵ А Він рече до них: Чи ніколи не читали ви, що зробив Давид, як був у нужді і голодував він і ті, що були з ним? ²⁶ Як увійшов він у Божий дом за Авиятара архиерея, та й їв хліби показні, що не годилось їсти, як тільки священикам, і дав і тим, що були з ним? ²⁷ І рече до них: Субота ради чоловіка постала, не чоловік задля суботи. ²⁸ Тим Син чоловічий - Господь і суботи.

3

¹ І ввійшов ізнов у школу; й був там чоловік, що мав суху руку. ² І назирали Його, чи скілить його в суботу, щоб обвинуватити Його. ³ І рече до сухорукого чоловіка: Стань посередині. ⁴ І рече до них: Чи годить ся в суботу добро робити, чи зло робити? житте спасати, чи погубляти? Вони ж мовчали. ⁵ І, позирнувши на них кругом гнівно, жалкуючи над скаменістю сердець їх, рече чоловікові: Простягни руку твою. І простяг, і стала рука його здорова, як і друга. ⁶ І вийшовши Фарисеї, зараз з Іродіянами зробили раду на Него, як Його погубити. ⁷ Ісус же відійшов з учениками своїми до моря; а великий натовп із Галилеї йшов за Ним, і з Юдеї, ⁸ і з Єрусалиму, й з Ідумеї, і зза Йордану; й ті, що кругом Тира та Сидона, натовп великий, прочувши, скільки Він робив, поприходили до Него. ⁹ І сказав Він ученикам своїм наготовити Йому човна задля народу щоб не тиснулись до Него. ¹⁰ Многих бо скілив, так що видались на Него, щоб приторкнутись до Него, хто з них мав недуги. ¹¹ А духи нечисті, як бачили Його то падали ниць перед Ним, і кричали, говорячи: Ти еси Син Божий. ¹² І остро грозив їм, щоб Його не

виявляли. ¹³ І вийшов Він на гору, й покликав, кого схотів сам, і поприходили до Него. ¹⁴ І настановив дванайцятьох, щоб були з Ним, і щоб посилати їх проповідувати, ¹⁵ і щоб мали силу сціляти недуги, й виганяти біси. ¹⁶ І дав Симонові імя Петр; ¹⁷ та Якова Зеведеєвого, та Йоана, брата Якового, й дав їм імена Воанер-гес, що єсть: Сини громові; ¹⁸ та Андрія, та Филипа, та Вартоломея, та Маттея, та Тому, та Якова Алфеевого, та Тадея, та Симона Хананця, ¹⁹ та Юду Іскаріодького, що зрадив Його. ²⁰ Входять вони в господу, і знов сходить ся народ, так що не могли ані хліба з'їсти. ²¹ І прочувши свояки Його, вийшли взяти Його; казали бо, що Він не при собі. ²² А письменники, поприходивши з Єрусалиму, казали, що Вельзевула має, і що бісовським князем виганяє біси. ²³ І, покликавши їх, говорив до них приповідями: Як може сатана сатану виганяти? ²⁴ І коли царство проти себе розділить ся, не може стояти царство те. ²⁵ І коли господа проти себе розділить ся, не може стояти господа тая. ²⁶ І коли сатана устав проти себе, й розділив ся, не може стояти, а копець йому. ²⁷ Не може ніхто надоби сильного, ввійшовши в господу його, пожакувати, як перше сильного не звяже; аж тоді господу його пограбить. ²⁸ Істино глаголю вам: Що всі гріхи відпустять ся синам чоловічим, і хули, якими б вони ні хулили; ²⁹ хто ж хулити ме на Духа сьвятого, не має прощення во віки, а винен вічного осуду: ³⁰ бо казали: Духа нечистого має. ³¹ Приходять тоді брати й мати його, й стоячи на дворі, послали до Него, кличучи Його. ³² І сидів народ круг Него; кажуть же Йому: Ось мати Твоя і брати Твої на дворі шукають Тебе. ³³ І, озвавшись до них, рече: Хто се мати моя, або брати мої? ³⁴ І, позирнувши кругом по тих, що сиділи коло Него, рече: Оце мати моя, і брати мої! ³⁵ Хто бо

чинити ме волю Божу, той брат мені, й сестра моя, і мати.

4

¹ І почав знов навчати над морем; і назбиралось багато народу, так що Він увійшов у човен, щоб сидіти на і морі; а весь народ був на землі при морю. ² І навчав їх багато приповідями, й глаголав до них у науці своїй: ³ Слухайте: Ось вийшов сіяч сіяти: ⁴ і сталось, як сіяв, одно впало над шляхом, і налетіло птаство небесне, й пожерло його. ⁵ Інше ж упало на каменистому, де не мало доволі землі, і зараз посходило, бо не мало глибокої землі. ⁶ Як же зійшло сонце, повяло, й, не маючи кореня, посохло. ⁷ А інше попадало між тернину, й тернина, розвившись, поглинула його, і овочу не дало. ⁸ А інше впало на землю добру, й дало плід, що сходив і ріс, і вродило одно в тридцять, а одно в шістьдесять, а одно в сотеро. ⁹ І рече до них: Хто має уші слухати, нехай слухає. ¹⁰ Як же був на самоті, питались у Него ті, що з Ним, разом з дванадцятьма, про приповідь. ¹¹ І рече до них: Вам дано знати тайну царства Божого; тим же, що осторонь, у приповідях усе стаєть ся, ¹² щоб дивлячись дивились, та й не бачили, й слухаючи слухали, та й не розуміли, щоб инколий не навернулись, і не простились їм гріхи. ¹³ І рече до них: Хиба не знаєте приповіді сієї? як же всі приповіді зрозумієте? ¹⁴ Сіяч слово сіє. ¹⁵ Що ж над шляхом, се ті, де сієть ся слово, й, як почують, зараз приходить сатана, й забирає слово, посіяне в серцях їх. ¹⁶ Подібно ж і ті, що на каменистому посіяні, котрі, як почують слово, зараз із радістю приймають його, ¹⁷ та не мають кореня в собі, а тільки до часу вони; опісля ж, як настане горе або гоненне за слово, зараз блазнять ся. ¹⁸ А ті, що посіяні між терниною, се ті, що слухали

слово, ¹⁹ та журба світа сього, й омана багатства, і інші жадоби входять, і глушать слово, й безовочним робить ся воно. ²⁰ А на землю добру посіяні, се ті, що чують слово й приймають, і приносять овощ, одно в трийцятеро, друге в шістьдесятеро, а інше в сотеро. ²¹ І рече до них: Чи нате приносять світло, щоб ставити його під посудину, або під ліжку, а не щоб на свічнику ставити? ²² Нема бо нічого схованого, щоб не обявилось; і не втаєно, а щоб на яв вийшло. ²³ Коли хто має уші слухати, нехай слухає. ²⁴ І рече їм: Вважайте, що чуєте: Якою мірою міряєте, відміряється вам, і прибавить ся вам, що слухаєте. ²⁵ Хто бо має, дасть ся йому; а хто не має, і що має, візьметь ся від него. ²⁶ І рече: Так єсть царство Боже, як коли чоловік, що кине зерно у землю, ²⁷ та й спить, і встає в ночі і в день, а зерно сходить і росте, як він не знає. ²⁸ Від себе бо земля родить: спершу траву, потім колос, а далій повну пшеницю в колосі. ²⁹ Як же доспіє овощ, зараз посилає серпа, бо настали жнива. ³⁰ І рече: Кому уподобимо царство Боже? або до якої приповіді приложимо його? ³¹ Воно мов зерно горчиці, що, як сієш його в землю, то воно дрібніше від усіх зерен, які є на землі; ³² а як посієть ся, сходить, і робить ся більшим над усі зілля, і ширить велике вітте, так що під тінню його кублитись може птаство небесне. ³³ І многими такими приповідями глаголав їм слово, скільки могли слухати. ³⁴ Без приповіді ж не говорив їм; на самоті ж ученикам своїм вияснявав усе. ³⁵ І рече їм того дня, як настав вечір: Перевезімось на той бік. ³⁶ І, відпустивши народ, узяли його, яв був в човні. І інші ж човни були з ним. ³⁷ І схопилась велика вітряна буря, а філії заливали човен, так що вже тонує. ³⁸ А був він на кермі, сплючи на подусці. І розбудили його, й кажуть

Йому: Учителю, чи Тобі байдуже, що погибаємо? ³⁹ І вставши, погрозив вітрові, і рече до моря: Мовчи, перестань! І втих вітер, і настала тишина велика. ⁴⁰ І рече їм: Чого ви такі полохливі? Як се? нема в вас віри? ⁴¹ І полякались страхом великим, і казали один до одного: Хто оце Сей, що й вітер і море слухає Його?

5

¹ І перевезлись на той бік моря, у землю Гадаринську. ² І скоро вийшов Він із човна, зараз зустрів Його чоловік із гробів у дусі нечистому, ³ що домував між гробами, і навіть залізами ніхто не міг його звязати: ⁴ часто бо заковувано його в кайдани й заліза, й розривав заліза на собі, й ламав кайдани, й ніхто його не здолів угамувати. ⁵ І по всяк час у ночі і в день пробував він у горах та гробах, кричавши, та бивши себе каміннем. ⁶ Побачивши ж Ісуса оддалеки, прибіг та й уклонив ся Йому, ⁷ і, закличавши голосом великим, каже: Що мені й Тобі, Ісусе, Сину Бога Вишнього? Заклинаю Тебе Богом, не муч мене. ⁸ (Рече бо йому: Вийди, душе нечистий, з чоловіка.) ⁹ І спитав його: Яке ім'я твоє? І відповів, кажучи: Ім'я моє Легион, бо нас багато. ¹⁰ І благав Його вельми, щоб не вислав їх геть із тієї сторони. ¹¹ Пас ся ж там поблизу гір великий гурт свиней. ¹² І благали Його всі біси, кажучи: Пішли нас у свині, щоб ми ввійшли в них. ¹³ І зараз дозволив їм Ісус. І вийшовши нечисті духи, увійшли в свині; і кинув ся гурт із кручі в море, (було ж їх тисяч зо дві,) та й потонули в морі. ¹⁴ А ті, що пасли свині, побігли, та й розказали в городі і в селах. І повиходили дивитись, що се сталось. ¹⁵ І приходять до Ісуса, й бачять біснுவатого; сидить одягнений і при розумі, того, що мав Легиона, та й полякались. ¹⁶ І розказували їм ті, що бачили, що

сталось біснுவатому, й про свині. ¹⁷ І почали вони просити Його вийти з їх гряниць. ¹⁸ І як увійшов Він у човен, просив Його той, що був біснуватий, щоб бути з Ним. ¹⁹ Ісус же не дозволив йому, а рече до него: Йди до дому твого до твоїх, і розкажи їм, що тобі Господь зробив, і як помилував тебе. ²⁰ І пійшов і почав проповідувати в Десятиграді, що зробив йому Ісус; і всі дивувались. ²¹ А як переплив Ісус човном ізнов на той бік, зібралось багато народу до Него; а був Він над морем. ²² І ось приходить один із школьних старшин, на ймя Яір, і, побачивши Його, упав у ноги Йому, ²³ і вельми благав Його, говорячи: Дочка моя кінчить ся, прийди й положи на неї руки, нехай одужає і буде жива. ²⁴ І пійшов із ним, і слідом за Ним тйшло багато народу, й тиснулись до Него. ²⁵ Жінка ж одна, що була в кровотічі років дванайцять, ²⁶ і багато витерпіла від многих лікарів, і витратила все, що мала, й ніякої пільги не дізнала, а ще більш їй погіршало, ²⁷ почувши про Ісуса, приступила між народом іззаду, та й приторкнулась до одежі Його. ²⁸ Казала бо: Що, коли до одежі Його приторкнусь, спасу ся. ²⁹ І зараз висохло жерело крові її і почула вона в тілі, що спілилась од недуги. ³⁰ І зараз Ісус, почувши в собі, що сила вийшла з Него, обернувшись між народом, рече: Хто приторкнувсь до одежі моєї? ³¹ І казали Йому ученики Його: Ти бачиш, як народ товпить ся до Тебе, та й питаєш: Хто приторкнув ся до мене? ³² І позирнув Він кругом, щоб побачити ту, що се зробила. ³³ Жінка ж, злякавшись і затрусившись, знаючи, що сталось із нею, приступила, та й упала перед Ним, та й сказала Йому всю правду. ³⁴ Він же рече їй: Дочко, віра твоя спасла тебе. Йди з упокоєм, і будь здорова від недуги твоєї. ³⁵ Ще говорив Він,

приходять від школьного старшини, кажучи: Що дочка твоя вмерла; на що ще трудиш учителя? ³⁶ Ісус же, почувши сказане слово, рече зараз школьному старшині: Не лякайся, тільки віруй. ³⁷ І не дозволив нікому йти з собою, тільки Петрові, та Якову, та Йоанові, брату Якова. ³⁸ І приходить у господу до школьного старшини, й бачить тривогу, й плачущих, і голосячих вельми. ³⁹ І, ввійшовши, рече їм: Чого трівожитесь та голосите? Дівча не вмерло, а спить. ⁴⁰ І насміхали ся з Него. Він же, виславши всіх, бере батька та матір дівчинки, й тих, що з Ним, і ввіходить, де дівча лежало. ⁴¹ Ї, взявши дівча за руку, рече їй: Талита куми, що єсть перекладом: Дівчинко, тобі глаголю: встань. ⁴² І зараз устало дівча, й ходило, бо було дванайцяти років. І дивувались дивом великим. ⁴³ І пильно наказав їм, щоб ніхто не довідав ся про се; й казав дати їй їсти.

6

¹ І вийшовши звідтіля, прибув у свою країну; і йшли слідом за Ним ученики Його. ² І, як настала субота, почав у школі навчати; й многі, слухаючи, дивувались, кажучи: Звідкіля се в Него? і що се за розум, даний Йому, що дива такі руками Його роблять ся? ³ Хиба ж сей не тесля, син Марії, брат Яковів, і Йосиїв, і Юдин, і Симонів? і хиба не тут між нами сестри Його? І поблазнились Ним. ⁴ Рече ж їм Ісус: Не єсть пророк без чести, хиба що в країні своїй, та в родині, і в домівці своїй. ⁵ І не міг там ніякого чуда зробити, тільки на деяких недужих положивши руки, сцілив їх. ⁶ І дивувавсь недовірством їх. І ходив кругом по селах, навчаючи. ⁷ І покликав дванайцятьох, та й почав їх посилати по двоє, і дав їм власть над духами нечистими; ⁸ і звелів їм, щоб

нічого не брали на дорогу, тільки одну палицю: ні торбини, ні хліба, ні у черес грошей,⁹ щоб обувались у постолі й не вдягались у дві одежині.¹⁰ І рече їм: Де б ви ні зайшли в яку господу, там пробувайте, аж поки вийдете звідтіля.¹¹ А хто не прийме вас, ані слухати ме вас, то, виходячи звідтіля, обтрусіть і порох із під ніг ваших, на свідкування їм. Істино глаголю вам: Одрадніше буде Содомові та Гоморі суднього дня, ніж городові тому.¹² І вийшовши вони, проповідували, щоб каялись.¹³ І бісів багато виганяли, й намащували оливою багато недужих, і сціляли.¹⁴ І дочувся цар Ірод (явне бо зробилось імя Його), і каже: Що Йоан Хреститель із мертвих устав, і того роблять ся чудеса від него.¹⁵ Інші казали, що се Ілія; інші ж казали, що се пророк або один з пророків.¹⁶ Почувши ж Ірод, сказав: Що се Йоан, котрого я стяв, він устав з мертвих.¹⁷ Сей бо Ірод, піславши, взяв Йоана, та й звязав його в темниці за Іродияду, жінку Филипа, брата свого; бо оженивсь із нею.¹⁸ Сказав бо Йоан Іродові: Що не годить ся тобі мати жінку брата твого.¹⁹ Іродияда ж лютувала на него, й, хотіла його вбити, та не могла.²⁰ Ірод бо боявсь Йоана, знавши його, яко чоловіка праведного й святаго, то й беріг його й, слухаючи його, багато робив, і залюбки його слухав.²¹ Як же настав день нагідний, кали Ірод на свої родини бенкет справив дукам своїм, та гетьманам, та значним Галилейським,²² і як увійшла дочка тієї Іродияди, танцювала, й догодила Іродові, й, тим, що сиділи з ним, озвав ся цар до дівичі: Проси в мене, чого бажаєш, а дам тобі.²³ І поклявсь їй: Що, чого б у мене ні попросила, дам тобі, хочби й половину царства мого.²⁴ Вона ж, вийшовши, каже матері своїй: Чого просити? Та ж каже: Голови Йоана Хрестителя.²⁵ І, ввійшовши зараз швидко до царя,

просила, кажучи: Хочу, щоб мені дав зараз на блюді голову Йоана Хрестителя. ²⁶ І зажурившись вельми цар, та задля клятьби й задля тих, що з ним сиділи, не хотів їй відмовити. ²⁷ І зараз піславши цар ката, звелів принести голову його; він же пійшовши, стяв його в темниці. ²⁸ І приніс голову його на блюді, і дав її дівиці, а дівиця дала її матері своїй. ²⁹ І, довідавшись ученики його, пійшли і взяли тіло його, та й положили його в гробі. ³⁰ І посходились апостоли до Ісуса, й сповістили Його про все, й що робили, й чого навчали. ³¹ І рече до них: Йдїть ви самі окреме в пусте місце, та відпочиньте трохи; було бо багато, що приходили й відходили, й навіть ніколи було їм їсти. ³² І поплили в пусте місце човном, окреме. ³³ І бачив їх народ, як відчалювали, й пізнали Його многі, і збігались туди пішки з усіх городів, та й випередили їх, і посходились до Него. ³⁴ І вийшовши Ісус, побачив багато народу, й жалкував над ними, що були як вівці, не маючі пастиря, і почав навчати їх багато. ³⁵ І як уже багато часу минуло, приступивши до Него ученики Його, кажуть: Що се пусте місце, і вже час пізний, - ³⁶ відпусти їх, щоб, пійшовши по околичніх хуторах та селах, купили собі хліба: не мають бо що їсти. ³⁷ Він же, озвавшись, рече до них: Дайте ви їм їсти. І кажуть Йому: Хиба, пійшовши, купимо за двісті денаріїв хліба, й дамо їм їсти? ³⁸ Він же рече до них: Скільки хлібів маєте? йдїть та подивїть ся. І, взнавши, кажуть: Пять, та дві риби. ³⁹ І звелів їм садовити всіх купа коло купи на зеленій траві, ⁴⁰ і посідали вони ряд коло ряду по сотням і по півсотням. ⁴¹ І, взявши пять хлібів та дві риби, й поглянувши на небо, благословив, і ламав хліби, та й давав ученикам своїм, щоб клали перед ними; й дві риби поділив усім. ⁴² І їли всі, й наситились. ⁴³ І набрали округин

дванайцять повних кошів, та й із риб. ⁴⁴ А тих, що їли хліби, було з п'ять тисяч чоловіка. ⁴⁵ І зараз примусив учеників своїх увійти в човен, та плисти на той бік попереду 'д Витсаїді, поки сам одпустить народ. ⁴⁶ І, відпустивши їх, пійшов на гору молитись. ⁴⁷ І як настав вечір, був човен серед моря, а він один на землі. ⁴⁸ І бачив, як вони силкувались, веслуючи; був бо вітер противний їм; і коло четвертої сторожи ночі приходять до них, ідучи по морю, і хотів минути їх. ⁴⁹ Вони ж, бачивши Його, що ходить по морю, думали, що се мара, та й закричали: ⁵⁰ всі бо Його бачили, й потривожились. І зараз заговорив до них, і рече їм: Бодріть ся; се я; не лякайтесь. ⁵¹ І ввійшов до них у човен; і втих вітер, і вельми, над міру здумілись у собі, і дивувались. ⁵² Не зрозуміли бо про хліби: було бо серце їх засліплене. ⁵³ І, перепливши, прибули в землю Генисарецьку, й причалили. ⁵⁴ І як вийшли вони з човна, зараз, пізнавши Його, ⁵⁵ кинулись по всій тій околиці, та й почади приносити на ношах тих, що нездужали, як почули, що Він там єсть. ⁵⁶ І куди ні приходив Він, у села, чи городи, чи хутори, на майданах клали недужих, і благали Його, щоб їм хоч до краю одежі Його приторкнутись, і хто тільки доторкнувсь Його, спасав ся.

7

¹ І сходять ся до Него Фарисеї та деякі з письменників, прийшовши з Єрусалиму. ² І, побачивши деяких з учеників Його, що нечистими руками, се єсть немитими, їдять хліб, судили: ³ (бо Фарисеї і всі Жиди, поки по локіть не поміють рук, не їдять, додержуючи переказу старших; ⁴ і з торгу, поки не обміють ся, не їдять; і иншого багацько, що прийняли додержувати: обмиванне чаш, і глеків, і

мідяного посуду, і столів). ⁵Тоді питали Його Фарисеї та письменники: Чом ученики Твої не живуть по переказу старших, а їдять хліб непомитими руками? ⁶Він же, озвавшись, рече їм: Що добре пророкував Ісаїя про вас, лицемірів, як писано: Сей народ устами мене шанує, серце ж їх далеко від мене. ⁷Марно ж поклоняють ся мені, навчаючи наук, заповідей чоловічих. ⁸Занехавши бо заповідь Божу, держите ви переказ чоловічий, обмиванне глеків та чаш, і иншого подібного такого багато робите. ⁹І рече до них: Добре відкидаєте ви заповідь Божу, щоб переказ ваш хоронити. ¹⁰Мойсей бо сказав: Поважай батька твого й матір твою; і: Хто налає батька або матір, нехай смертю вмере. ¹¹Ви ж кажете: Коли скаже чоловік батькові або матері: Корван (що єсть: Дар), чим би ти з мене покориствував ся; ¹²і не даєте йому нічого більше робити батькові своєму, або матері своїй, ¹³обертаючи в ніщо слово Боже переказом вашим, що ви переказали; й подібного такого багато робите. ¹⁴І, покликавши весь народ, рече до них: Слухайте мене всі, та й розумійте: ¹⁵Нема нічого осторонь чоловіка, що увійшовши в него, могло б опоганити його; а що виходить від него, се те, що поганить чоловіка. ¹⁶Коли хто має уші слухати, нехай слухає. ¹⁷І як увійшов у господа від людей, питали в Него ученики Його про приповідь. ¹⁸І рече до них; Так і ви нерозумливі? Не зрозуміли, що все, що осторонь і входить у чоловіка, не може його опоганити? ¹⁹бо не входить йому в серце, а в живіт, і виходить в одхідник, очищаючи всяку їжу? ²⁰Рече ж: Що виходить з чоловіка, те поганить чоловіка. ²¹З середини бо, з серця чоловіка, думки лихі виходять, перелюбки, блуд, душогубство, ²²злодійства, зажерливість, ледарство, підступ,

роспутність, лихе око, хула, гордощі, дурощі: ²³ все се лихе з середини виходить, і поганить чоловіка. ²⁴ І, піднявшись ізвідтіля, пійшов на узграниччя Тирські та Сидонські, і ввійшовши в господу, хотів, щоб ніхто не знав; та не міг утаїтись. ²⁵ Почувши бо жінка, в котрої дочка її мала духа нечистого, приступила і впала в ноги Йому ²⁶ Була ж жінка Грекиня, родом Сирофиникиянка; й благала Його, щоб вигнав біса з дочки її. ²⁷ Ісус же рече їй: Дай перше наїстись дітям: не добре бо взяти хліб у дітей, і кинути собакам. ²⁸ Вона ж озвалась, та й каже до Него: Так, Господи; тільки ж і собаки під столом їдять кришки від дітей. ²⁹ І рече їй: За се слово йди; вийшов біс із дочки твоєї. ³⁰ І, пійшовши в домівку свою, знайшла, що біс вийшов, і дочка її лежить на постелі. ³¹ І, знов вийшовши з гряниць Тирських та Сидонських, прийшов до моря Галилейського, у гряниці Десятиградські. ³² І приводять до Него глухого й тяжкомовного; й просять Його, щоб положив на него руку. ³³ І, взявши його від народу окреме, вложив пучки свої в уші йому, й сплунувши, приторкнувсь до язика йому; ³⁴ І, позирнувши на небо, зітхнув і рече до него: Єфата, се єсть: Одчинись. ³⁵ І зараз одчинив ся йому слух, і розімкнулись окуви язика його, й заговорив добре. ³⁶ І наказав їм, щоб нікому не говорили. Що ж більше Він наказував, то надто більше вони проповідували; ³⁷ І превельми дивувались, кажучи: Гаразд усе вчинив: і глухим дав чути, й німим говорити.

8

¹ Тими днями, як було пребагато народу й не мали що їсти, покликавши Ісус учеників своїх, рече їм: ² Жаль мені народу, що вже три дні пробувають зо мною, і не мають що їсти; ³ А коли відпущу їх голодних

до домівок їх, помліють в дорозі; деякі бо з них здалека поприходили. ⁴ І відказали Йому ученики Його: Звідкіля ж сих зможе хто тут нагодувати хлібом у пустині? ⁵ І питав їх: Скільки маєте хлібів? Вони ж кажуть: Сім. ⁶ І звелів Він народові сідати на землі; і взявши сім хлібів, оддавши хвалу, ламав і давав ученикам своїм, щоб клали перед ними; і клади перед народом. ⁷ І мали рибок кілька; й поблагословивши, казав покласти й те. ⁸ Їли ж і наситились, і назбирали останків ламаного сім кошів. ⁹ Було ж тих, що їли, з чотири тисячі; і відпустив їх. ¹⁰ І, зараз увійшовши в човен з учениками своїми, прибув у сторони Далманутанські. ¹¹ І вийшли Фарисеї, та й почали перепитуватись із Ним, допевняючись у Него ознаки з неба, спокушуючи Його. ¹² І зітхнувши Він духом своїм, рече: Чого кодло се ознаки шукає? Істино глаголю вам: Не дасть ся кодлу сьому ознака. ¹³ І, оставивши їх, увійшов знов у човен, і поплив на той бік. ¹⁴ І забули взяти хліба, й опріч одного хліба не мали з собою в човні. ¹⁵ І наказував їм, глаголючи: Гледіть, остерегайтесь квасу Фарисейського й квасу Іродового. ¹⁶ І міркували вони між собою, кажучи: Се, що хліба не маємо. ¹⁷ І зрозумівши Ісус, рече їм: Чого міркуєте, що хліба не маєте? Невже ж ви ще не постерегаєте й не розумієте? Чи ще затверділе маєте серце ваше? ¹⁸ Очі мавши, не бачите? й, уші мавши, не чуєте, й вже не памятаєте? ¹⁹ Як пять хлібів ламав я на пять тисяч, скільки кошиків повних ламаного назбирали ви? Кажуть Йому: Дванайцять. ²⁰ Як же сім на чотирі тисячі, скільки кошів повних ламаного назбирали ви? Вони кажуть: Сім. ²¹ І рече їм: Як же ви не розумієте? ²² І приходить у Витсаїду; й приводять Йому сліпого, й просять Його, щоб до него приторкнув ся. ²³ І взявши за руку сліпого,

вивів його осторонь села; й, плюнувши на очі його, положив руки на него, й спитав його, чи що бачить. ²⁴ І, позирнувши вгору, каже: Бачу людей, що мов дерева ходять. ²⁵ Опісля знов положив руки на очі його, й заставив його позирнути вгору; і сцілив ся він, і бачив ясно все. ²⁶ І відослав його до домівки його, глаголючи: Ані в село не входи, ані розказуй нікому в селі. ²⁷ І вийшов Ісус і ученики його у села Кесарії Филипової, і дорогою питав учеників своїх, глаголючи їм: Хто я, - кажуть люде? ²⁸ Вони ж одказали: Йоан Хреститель; а інші: Ілия; інші ж: Один з пророків. ²⁹ А він рече їм: Ви ж, хто скажете? Озвав ся ж Петр і каже йому: Ти еси Христос. ³⁰ І наказав їм, щоб нікому не казали про Него. ³¹ І почав навчати їх, що мусить Син чоловічий багато терпіти, й відцурають ся його старші, та архиереї, та письменники, і вбють, і в третій день воскресне Він. ³² І явно слово гляголав. І взявши його Петр, почав докоряти йому. ³³ Він же, обернувшись і поглянувши на учеників своїх, докорив Петру, глаголючи: Иди геть, сатано: бо мислиш не про Боже, а про чоловіче. ³⁴ І, прикликавши народ укупі з учениками своїми, рече їм: Хто хоче йти за мною, нехай одречеть ся себе, й візьме хрест свій, та й іде слідом за мною. ³⁵ Хто бо хоче душу свою спасти, погубить її; хто ж погубить душу свою задля мене та евангелії, той спасе її. ³⁶ Що бо за користь чоловікові, коли здобуде сьвіт увесь, а занাপатить душу свою? ³⁷ Або що дасть чоловік у замін душі своєї? ³⁸ Хто бо соромити меть ся мене й моїх словес між кодлом сим перелюбним і грішним, і Син чоловічий соромити меть ся його, як прийде в славі Отця свого з ангелами сьвятими.

9

¹ І рече їм: Истино глаголю вам: Що є деякі між стоячими тут, котрі не вкусять смерти, поки побачать царство Боже, що прийде в потузі. ² А через шість день бере Ісус Петра, та Якова, та Йоана, й веде їх на гору високу окреме самих; і переобразивсь перед ними. ³ І стала одежа Його осяйна, вельми біла мов сніг, якої біляр на землі не може вбілити. ⁴ І явив ся їм Ілия з Мойсейом, і розмовляли з Ісусом. ⁵ І озвавшись Петр, каже до Ісуса: Учителю, добре нам тут бути; зробимо три намети, Тобі один, і Мойсейові один, і Ілії один. ⁶ Не знав бо, що казати: були бо полякані. ⁷ І постала хмара отіняюча їх, і вийшов голос із хмари глаголючи: Се Син мій любий; Його слухайте. ⁸ І зараз озирнувшись, уже нікого не бачили, тільки Ісуса одного з собою. ⁹ Як же вони сходили з гори, наказав їм, щоб нікому не казали, що бачили, аж поки Син чоловічий з мертвих воскресне. ¹⁰ І задержали вони се слово в себе, перепитуючись, що се єсть: із мертвих воскреснути. ¹¹ І питали Його, говорячи: Що се кажуть письменники, що Ілия мусить прийти перше? ¹² Він же, озвавшись, рече їм: Ілия, прийшовши перше, налагодить усе; і як писано про Сина чоловічого, щоб Він багато витерпів і був погорджений. ¹³ Тільки ж глаголю вам: Що Ілия прийшов, і зробили йому, що схотіли, як писано про него. ¹⁴ І, прийшовши до учеників, побачив багато народу кругом них, і письменників, що перепитують ся з ними. ¹⁵ І зараз увесь народ, побачивши Його, вельми сполохнув ся, і прибігаючи витали Його. ¹⁶ І питав Він письменників: Про що ви перепитуєте ся з ними? ¹⁷ І озвавшись один з народу, каже: Учителю, призів я сина мого до тебе, що має духа німого. ¹⁸ І як схопить його, то рве його, й пинить ся він, і скрегоче зубами своїми,

та все сохне. І казав я ученикам твоїм, щоб його вигнали, та не здохли. ¹⁹ Він же, озвавшись, рече йому: О кодло невірне! доки в вас буду? доки терпіти му вас? Приведіть його до мене. ²⁰ І привели його до Него. І, побачивши Його, зараз дух затряс ним; і впавши той на землю, качав ся запінившись. ²¹ І спитав батька його: З якого се часу, що так сталось йому? Він же казав: З малку. ²² І почасти в огонь кидав його і в воду, щоб погубити його. Тільки ж, коли що зможеш, поможи нам, змилосердившись над нами. ²³ Ісус же рече йому: Коли можеш у те вірувати, то все можливе віруючому. ²⁴ І зараз, заголосивши, батько хлопчика, каже кріз сльози: Вірую, Господи; поможи моему недовірству. ²⁵ Бачивши ж Ісус, що збігаєть ся народ, погрозив духові нечистому, глаголючи йому: Душе німий і глухий, я тобі повеліваю, вийди з него й більш не входи в него. ²⁶ І закричавши, й вельми потрясши ним, вийшов; і став наче мертвий; так що многі казали: Що вмер. ²⁷ Ісус же, взявши його за руку, підвів його; й він устав. ²⁸ І, як увіходив у господоу, ученики Його питали Його окреме: Чому ми не змогли вигнати його. ²⁹ І рече їм: Се кодло нічим не може вийти, тільки молитвою та постом. ³⁰ І, вийшовши звідтіля, переходили через Галилею, і не хотів, щоб хто знав. ³¹ Навчав бо учеників своїх, і глаголав їм; Що Син чоловічий буде виданий у руки чоловічі, і вбють Його, і вбитий, Він третього дня воскресне. ³² Вони ж не розуміли слова, й боялись Його спитати. ³³ І прийшов у Капернаум, і, бувши в господі, спитав їх: Про що ви дорогою між собою міркували? ³⁴ Вони ж мовчали; перемовлялись бо між собою в дорозі, хто більший. ³⁵ І сівши, призвав дванайцятьох, і рече їм: Коли хто хоче першим бути, нехай буде з усіх останнім і всім слугою. ³⁶ І, взявши

дитину, поставив її серед них, і обнявши її, рече їм:
³⁷ Хто одно з таких дітей прийме в ім'я мов, мене приймає; а хто мене приймає, не мене приймає, а пославшого мене. ³⁸ Озвавсь до Него Йоан, говорячи: Учителю, бачили ми одного, що імям Твоїм виганяв біси, а не ходить слідом за нами, й заборонили йому; бо не ходить слідом за нами. ³⁹ Ісусже рече: Не бороніть йому, нема бо такого, що зробить чудо в ім'я моє, і зможе скоро злословити мене. ⁴⁰ Хто бо не проти вас, той за вас. ⁴¹ Хто бо напоїть вас чашею води в ім'я моє, що ви Христові, істино глаголю вам: не втратить нагороди своєї. ⁴² Та хто зблзнить одного з малих віруючих у мене, лучче йому, коли б почеплено жорно млинове на шию йому, та й укинуто в море. ⁴³ І коли бдазнить тебе рука твоя, відотний її; лучче тобі калікою в життє ввійти, ніж, дві рүці мавши, пійти в пекло, в огонь негасаючий, ⁴⁴ де червяк їх не вмирає, й огонь не вгасає. ⁴⁵ І коли нога твоя блазнить тебе, відотний її; лучче тобі ввійти в життє кривим, ніж дві нозі мавши, бути вкинутим у пекло, в огонь негасаючий, ⁴⁶ де червяк їх не вмирає й огонь не вгасає. ⁴⁷ І коли око твоє блазнить тебе, вирви його; лучче тобі однооким увійти в царство Боже, ніж, дві оці мавши, бути вкинутим ув огняне пекло, ⁴⁸ де червяк їх не вмирає, й огонь не вгасає. ⁴⁹ Кожен бо огнем посолить ся, і кожна жертва сіллю посолить ся. ⁵⁰ Добро сіль; коли ж сіль несолона стане, то чим солити Ти? Майте в собі сіль, і майте впокій між собою.

10

¹ І, вставши звідтіля, приходить у грядиці Юдейська через той бік Йордану; і знов сходять ся люде до Него, й своїм звичаєм знов навчав їх. ² І приступивши Фарисеї, питали! Його: Чи годить ся чоловікові з

жінкою розводитись? спокушуючи Його. ³ Він же, озвавшись, рече їм: Що заповідав вам Мойсей? ⁴ Вони ж сказали: Мойсей дозволив написати розвідний лист, та й відпустити. ⁵ І озвавшись Ісус, рече їм: Ради жорстокости серця вашого написав вам заповідь сю. ⁶ З почину ж творення - чоловіком і жінкою створив їх Бог. ⁷ Тим покине чоловік батька свого й матір, і пригорнеться до жінки своєї, ⁸ і будуть у двох тіло одно; то вже їх більш не двоє, а одно тіло. ⁹ Оце ж, що Бог злучив, чоловік нехай не розлучує. ¹⁰ А в господі знов ученики Його про се питали Ного. ¹¹ І рече їм: Хто розведеться з жінкою своєю, і оженисться з іншою, робить перелюб з нею. ¹² І коли жінка розведеться з чоловіком своїм, та вийде за іншого, робить перелюб. ¹³ І приношено Йому дітей, щоб приторкнувсь до них; ученики ж заказували тим, що приносили. ¹⁴ Побачивши ж Ісус, прогнівився, і рече їм: Дайте дітям приходити до мене, й не бороніть їм; таких бо царство Боже. ¹⁵ Істино глаголю вам: Хто не прийме царства Божого, як мала дитина, не ввійде в него. ¹⁶ І, обнявши їх, положив руки на них, і благословив їх. ¹⁷ І, як виходив Він у дорогу, прибіг один, і втавши перед Ним на коліна, питав Його: Учителю благий, що робити мені, щоб життє вічне наслідувати? ¹⁸ Ісус же рече йому: Чого мене звеш благим? Ніхто не благий, тільки один, Бог. ¹⁹ Заповіді знаєш: Не роби перелюбу. Не вбивай. Не кради. Не свідкуй криво. Не обижай. Поважай батька твого й матір. ²⁰ Він же, озвавшись, каже Йому: Учителю, се все я хоронив з малку мого. ²¹ Ісус же, поглянувши на него, уподобав його, й рече йому: Одного тобі не достає: ійди, що маєш, продай і дай убогим, і мати меш скарб на небі; і прийди, та й іди слідом за мною, взявши хрест. ²² Він же, зажурившись од

слова сього, пійшов сумуючи: мав бо достатки великі.
²³ І позирнувши Ісус округи, рече ученикам своїм: Як тяжко багатства маючим у царство Боже ввійти!
²⁴ Ученики ж вжахнулись од словес Його. Ісус же, знов озвавшись, рече їм: Діти, як тяжко вповаючим ва багатства в царство Боже ввійти!
²⁵ Легше верблюдові кріз ушко голки пройти, ніж багатому в царство Боже ввійти.
²⁶ Вони ж, надто здивувались, говорячи між собою: То хто ж може спастись?
²⁷ Споглянувши ж на них Ісус, рече: У людей неможливе, та не в Бога; все бо можливе в Бога.
²⁸ І почав Петр говорити Йому: Ось ми покинули все, та й пійшли слідом за Тобою.
²⁹ Озвав ся ж Ісус і рече: Істино глаголю вам: Нема чоловіка, що покинув домівку, або братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або поля ради мене і євангелії,
³⁰ та й не прийняв у сотеро тепер, часу сього, серед гонення, домівок, і братів, і сестер, і матірок, і дітей, і земель, а в віку будучому життє вічне.
³¹ Многі ж перві будуть останні, а останні перві.
³² Були ж вони в дорозі, ідуци в Єрусалим, і випередив їх Ісус; й вжахнули ся вони; і, йдучи за ним, лякались. І, взявши знов дванайцятьох, почав їм глаголати, що Йому станеть ся:
³³ Що ось ідемо в Єрусалим, і Син чоловічий буде виданий архиереям та письменникам, і осудять вони Його на смерть, і видадуть Його поганам;
³⁴ і насміхати муть ся з Него, й бити муть Його, й плювати муть на Него, і вбють Його; й третього дня воскресне.
³⁵ І приступають до Него Яков та Иоан, сини Зеведеєві, кажучи: Учителю, хочемо, щоб, про що просити мем, зробив нам.
³⁶ Він же рече їм: Що хочете, щоб зробив вам?
³⁷ Вони ж кажуть Йому: Дай нам, щоб один по правиці в Тебе, а один по лівиці

в Тебе сиділи ми в славі Твоїй. ³⁸ Ісус же рече їм: Не знаєте, чого просите. Чи зможете пити чашу, яку я пю, і хрещенням, яким я хрещу ся, хрестити ся? ³⁹ Вони ж кажуть Йому: Можемо. Ісус же рече їм: Ви-то чашу, яку я пю, пити мете, й хрещенням, яким я хрещусь, хрестити метесь; ⁴⁰ тільки ж, щоб сидіти вам по правиці в мене й по лівіці в мене, се не єсть моє дати, а кому приготовлено. ⁴¹ І почувши десять, почали ремствувати на Якова та Иоана. ⁴² Ісус же, покликавши їх, рече їм: Ви знаєте, що котрі, здаєть ся, князюють над поганами, панують над ними, й великі їх управляють ними. ⁴³ Не так же буде в вас; ні, хто хоче стати ся великим між вами, нехай буде слугою вам; ⁴⁴ і хто хоче між вами стати ся першим, нехай буде усім рабом. ⁴⁵ Бо й Син чоловічий не прийшов, щоб служено Йому, а служити й дати душу свою викуп за многих. ⁴⁶ І приходять у Єрихон; і як виходив Він із Єрихону, й ученики Його, й багато народу, син Тимеїв, Вартимей сліпий, сидів над шляхом, просячи. ⁴⁷ І, почувши, що се Ісус Назарянин, почав кричати й казати: Сину Давидів Ісусе, помилуй мене. ⁴⁸ І сварили на него многі, щоб мовчав; він же ще більше кричав: Сину Давидів, помилуй мене. ⁴⁹ І, зупинившись Ісус, звелів його покликати. І покликали сліпого, говорячи йому: Бодрись, устань; кличе тебе. ⁵⁰ Він же, скинувши одєжу свою, встав і приступив до Ісуса. ⁵¹ І, озвавшись, рече йому Ісус: Що хочеш, щоб зробив тобі? Сліпий же каже Йому: Учителю, щоб прозрів. ⁵² Ісус же рече йому: Іди, віра твоя спасла тебе. І зараз прозрів він, й пійшов слідом за Ісусом дорогою.

11

¹ І як наблизились до Єрусалиму, до Витфагії й Витанії, до гори Оливної, посилає двох учеників

своїх, ² і рече їм: Ійдіть у село, що перед вами, і зараз, увійшовши в него, знайдете осля привязане, на котре ніхто в людей не сідав, одв'язавши його, приведіть. ³ І, коли хто вам скаже: Що се робите? скажіть: Що Господові його треба; й зараз його відошле сюди. ⁴ Пійшли ж вони, й знайшли осля лривязане коло дверей знадвору, на роздоріжжю, та й одв'язали його. ⁵ І деякі, що там стояли, казали їм: Що ви робите, одв'язуючи осля? ⁶ Вони ж сказали їм, як звелів Ісус; і пустили їх. ⁷ І приведи осля до Ісуса, й накинули на него одєжу свою, і посадили на него. ⁸ Многі ж одєжу свою розстидали по дорозі, інші ж гілле різали з дерев, і встидали дорогу. ⁹ Інші, що попереду йшли, і що слідом за Ним йшли, покликували, кажучи: Осанна! Благословен грядущий в імя Господнє; ¹⁰ благословенне грядуще в імя Господа царство отця нашого Давида. Осанна на вишинах! ¹¹ І ввійшов Ісус в Єрусалим і в церкву, й, оглянувши все, як пізня вже була година, вийшов у Витанню з дванадцятьма. ¹² І назавтра, як вийшли вони з Витанії, зголоднів, ¹³ і, загледівши смоківницю оддалеки, що мала листе, прийшов, чи не знайде чого на ній. І, прийшовши до неї, нічого не знайшов, тільки листе; не була бо ще пора на смокви. ¹⁴ І, озвавшись Ісус, рече до неї: Щоб ніколи з тебе по вік ніхто овощу не їв. І чули ученики його. ¹⁵ І приходять у Єрусалим, і ввійшовши Ісус у церкву, почав виганяти продаючих і купуючих у церкві, і столи міняльників, і ослони продаючих голуби поперевертав, ¹⁶ і не давав, щоб хто носив посуд через церкву. ¹⁷ І навчав, глаголючи їм: Хиба не писано: Що дом мій дом молитви звати меть ся у всіх народів? ви ж зробили його вертепом розбійників. ¹⁸ І чули письменники та архиереї й шукали, як би його погубити: боялись бо його, бо весь народ дивував

ся наукою Його. ¹⁹ І, як вечір, настав, вийшов Вів осторонь із города. ²⁰ А вранці, мимо йдучи, побачили смоківницю всохлу від коріння. ²¹ І споглянувши Петр, рече Йому; Учителю, дивись, смоківниця, що прокляв еси, всохла. ²² І озвавшись Ісус, рече їм: Майте віру Божу. ²³ Істино глаголю вам: Що хто скаже горі сій: Двигнись і кинь ся в море, та й не сумнити меть ся в серпі своїм, а вірувати ме, що, що каже, станеть ся, буде йому, що скаже. ²⁴ Тим глаголю вам: Усе, чого молячись просите, віруйте, що одержите, й буде вам. ²⁵ І як стоїте молячись, прощайте, коли що маєте проти кого, щоб і Отець ваш, що на небі, відпустив вам провини ваші. ²⁶ Коли ж ви не прощаєте, то й Отець ваш, що на небі, не простить вам провин ваших. ²⁷ І приходять знов у Єрусалим; і, як по церкві ходив Він, приступають до Вето архиереї, та письменники, та старші, ²⁸ і кажуть Йому: Якою властю Ти і се робиш? і хто Тобі власть таку дав, щоб се робити? ²⁹ Ісус же, озвавшись, рече їм: Спитаю вас і я про одну річ; відкажіть мені, то й я скажу вам, якою властю се роблю. ³⁰ Хрещенне Йоанове чи з неба було, чи від людей? Відкажіть мені. ³¹ І міркували між собою, говорячи: Коди скажемо: З неба, то скаже: Чом же не поняли віри йому? ³² Коли ж скажемо: Від людей, то боялись людей: всі бо мали Йоана, що він справді пророк був. ³³ І, озвавшись, кажуть Ісусові: Не знаємо. Ісус, озвавшись, рече їм: То й я не кажу вам, якою властю се роблю.

12

¹ І почав їм приповідями промовляти: Виноградник насадив чоловік, і обгородив тином, і викопав виноточку, й збудував башту, й передав його виноградарям, тай від'їхав. ² І післяв до

виноградарів у пору слугу, щоб у виноградарів узяв овочу винограднього. ³ Вони ж, ухопивши його, били, та й відослали впорожні. ⁴ І знов післав до них іншого слугу, та й на того кидаючи каміннем, пробили йому голову, й відослали зневаженого. ⁵ І знов іншого післав, та й того вбили, й багато інших, одних побили, а других повбивали. ⁶ Ще ж одного сина мавши, любого свого, післав і його до них на останок, говорячи: Що посоромлять ся сина мого. ⁷ Виноградарі ж тиї казали між собою: Що се наслідник; ходімо вбємо його, то й наше буде наслідство. ⁸ І, взявши його, вбили, та й викинули геть із виноградника. ⁹ Що ж зробить пан виноградника? Прийде та й вигубить виноградарів, і дасть виноградник іншим. ¹⁰ Чи й писання сього не читали: Камінь, що відкинули будівничі, сей став ся головою угла? ¹¹ Від Господа стало ся се, й дивне в очах наших. ¹² І шукали Його взяти, та лякались народу; зрозуміли бо, що до них приповість сказав; і zostавивши Його, пійшли. ¹³ І посилають до Него деяких Фарисеїв та Іродиян, щоб Його піймати словом. ¹⁴ Вони ж, прийшовши, кажуть Йому: Учителю, знаємо, що праведний еси, й не дбаеш ні про кого, бо не дивишся на лице людей, а на путь Божий правдою наставляєш. Годить ся данину кесареві давати, чи ні? Давати нам, чи не давати? ¹⁵ Він же, знаючи їх лицемірство, рече їм: Що мене спокутуєте? Принесіть мені денарія, щоб я бачив. ¹⁶ Вони ж принесли. І рече їм: Чиє обличче се й надпис? Вони ж сказали Йому: Кесареве. ¹⁷ І озвавшись Ісус, рече їм: Оддайте кесареве кесареві, а Боже Богові. І дивувались Йому. ¹⁸ І приходять Садукеї до Него, що кажуть: нема воскресення, та й питали Його, говорячи: ¹⁹ Учителю, Мойсей написав

нам, що, як у кого брат умре та зоставить жінку, а дітей не зоставить, дак щоб узяв брат його жінку його, й воскресив насінне братові своєму. ²⁰ Сім оце братів було; й перший узяв жінку, і вмираючи, не зоставив насіння; ²¹ і другий узяв її, та й він не зоставив насіння; і третій також так. ²² І брали її семеро, та й не зоставили насіння; остання з усіх умерла й жінка. ²³ Оце ж у воскресенню, як воскреснуть, которого з них буде жінка? семеро бо мали її за жінку. ²⁴ І озвавшись Ісус, рече їм: Чи не того ви помиляєтесь, що не знаєте писання, ні сили Божої? ²⁵ Коли бо з мертвих устануть, то ні женять ся, ні віддають ся, а будуть як ангели на небесах. ²⁶ Про мертвих же, що встають, хиба не читали в книзі Мойсейовій, як коло купини промовив до него Бог, глаголючи: Я Бог Авраамів, і Бог Исааків, і Бог Яковів? ²⁷ Не єсть Бог мертвих, а Бог живих. Ви оце вельми помиляєтесь. ²⁸ І пруступивши один з письменників, почувши їх перепитуванне, і вбачаючи, що добре їм відповів, спитав Його: Котора перша з усіх заповідь? ²⁹ Ісус же відказав йому: Що перша з усіх заповідей: Слухай, Ізраїлю: Господь Бог ваш. Господь один єсть; ³⁰ і: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю, і всією силою твоєю. Оце перша заповідь. ³¹ А друга подібна, така: Люби ближнього твого як себе самого. Більшої від сих иншої заповіді нема. ³² І каже Йому письменник: Добре, учителю; правду промовив еси, що один єсть Бог, і нема иншого, тільки Він; ³³ і що любити Його всім серцем, і всією думкою, і всією душею, і всією силою, і любити ближнього, як себе самого, се більше ніж усі огняні жертви й посвятити. ³⁴ І вбачаючи Ісус, що він розумно відказав, рече йому: Не далеко еси від царства Божого. І ніхто ніколи не важив ся Його питати. ³⁵ І озвавшись Ісус, глаголав,

навчаючи в церкві: Як се кажуть письменники, що Христос син Давидів? ³⁶ Сам бо Давид промовив Духом сьвятим: “Рече Господь Господеві моему: Сиди по правиці в мене, доки положу вороги твої підніжком ніг твоїх.” ³⁷ Сам оце ж Давид зве його Господем: звідкіля ж він син його? І багато народу слухало Його любо. ³⁸ І глаголав їм у науці своїй: Остерігайтесь письменників, що люблять в шатах ходити, та витання на торгах, ³⁹ та перші сїдалища по школах, та перші місця на бенкетах; ⁴⁰ що жеруть доми удовиць, і задля виду довго молять ся. Сї приймуть ще тяжчий осуд. ⁴¹ І сівши Ісус навпроти скарбони, дививсь, як народ кидає гроші в скарбону. І многі заможні кидали по багато. ⁴² І прийшовши одна вдовиця вбога, вкинула дві лепти, чи то шеляг. ⁴³ І прикликавши учеників своїх, рече їм: Истино глаголю вам: Що вдовиця ся вбога більш усіх укинула, що кидали в скарбону. ⁴⁴ Усі бо з достатку свого кидали, ся ж з недостатку свого: все, що мала, вкинула, увесь прожиток свій.

13

¹ І, як виходив з церкви, каже Йому один з учеників Його: Учителю, дивись, яке камінне і яка будівля. ² А Ісус, озвавшись, рече йому: Чи бачиш сю велику будівлю? не зоставить ся тут камінь на камені, щоб не зруйновано. ³ А як сидів на горі Оливній, на впроти церкви, питали Його на са мотї Петр, та Яков, та Иоан, та Андрей: ⁴ Скажи нам, коли се буде, й яка ознака, коли має все те скінчитись? ⁵ Ісус же, озвавшись до них, почав глаголати: Остерігайтесь, щоб хто вас не звів. ⁶ Багато бо приходити муть в імя моє, говорячи, що се я, і многих зведуть. ⁷ Як же чути мете про війни та про слухи воєн, не трівожтесь: мусить бо стати ся;

та ще не кінець. ⁸ Устане бо нарід на нарід і царство на царство, й буде трус по місцях і буде голоднеча та буча: се почин горя. ⁹ Ви ж самі остерегайтесь: видавати муть бо вас у ради, й по школах будете биті, і перед воїводи та царі ставлені задля мене, на свідкуванне їм. ¹⁰ І між усіма народами мусить перше проповідатись евангелія. ¹¹ Як же вести муть вас, видаючи, не дбайте заздальгідь, що казати мете, ані надумуйтесь, а, що дасть ся вам тієї години, те й промовляйте: не ви бо промовляєте, а Дух святий. ¹² Видавати ме ж брат брата на смерть, і батько дитину; і вставати муть діти на родителів, та й убивати муть їх. ¹³ І ненавидіти муть вас усі задля імя мого; хто ж витерпить до останку, той спасеть ся. ¹⁴ Як же побачите гидоту спустіння, що сказав Даниїл пророк, стоячу, де не слід читає, нехай розуміє), тоді хто в Юдеї, нехай втікає на гори; ¹⁵ хто ж на криші, нехай не злазить у хату, ані ввходить узяти що з хати своєї; ¹⁶ і хто в полі, нехай не вертаєть ся назад узяти одєжу свою. ¹⁷ Горе ж важким і годуючим під той час! ¹⁸ Моліть ся ж, щоб не довелось утікати вам зимою. ¹⁹ Будуть бо дні тиї горе, якого не було від почину творення, як творив Бог, до сього часу, й не буде. ²⁰ І коли б Господь не вкоротив днів, то не спасло ся б жадне тіло; та задля вибраних, що вибрав їх, укоротив дні. ²¹ І, тоді коли хто вам скаже: Дивись, ось Христос, або: Дивись, он; де йміть віри. ²² Постануть бо лжехристи і лжепророки, й давати муть ознаки та дива, щоб звести, коли можна, й вибраних. ²³ Ви яг гледіть: ось я наперед сказав вам усе. ²⁴ Тільки ж у ті дні, після горя того, сонце померкне, й місяць не давати ме світла свого, ²⁵ і зорі з неба падати муть, і сили, що на небесах, захитають ся. ²⁶ І тоді побачать Сина чоловічого, грядущого на

хмарах, з силою великою і славою. ²⁷ І тоді пішли ангели свої, і позбирає вибраних своїх од чотирох вітрів, од кінця землі до кінця неба. ²⁸ Від смоківниці ж возьміть собі приклад: Коли все вітте її м'яке стане та пустить листе, знайте, що близько літо. ²⁹ Так і ви: як побачите, що се стало ся, знайте, що близько, під дверима. ³⁰ Істино глаголю вам: Що не перейде рід сей, доки все це станеть ся. ³¹ Небо й земля перейдуть, слова ж мої не перейдуть. ³² Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели, що на небі, ні Син, тільки Отець. ³³ Гледіть, пильнуйте й моліть ся, не знаєте бо, коди пора. ³⁴ Як чоловік, що від'їжджає, зоставивши господа свою і давши слугам своїм власть, і кожному діло його, а воротареві звелів, щоб пильнував. ³⁵ Оце ж пильнуйте: (не знаєте бо, коли пан господи прийде, увечері, чи опівночі, чи в півні, чи вранці;) ³⁶ щоб, прийшовши несподівано, не знайшов вас сплячих. ³⁷ Що ж я вам глаголю, усім глаголю: Пильнуйте.

14

¹ Була ж пасха й опрісноки по двох днях; і шукали архиереї, та письменники, як би Його, підступом узявши, вбити. ² Та казали: Тільки не в с'вято, щоб бучі не було в народі. ³ А як був Він у Витанії, в господі Симона прокаженного, та сидів за столом, прийшла жінка, маючи любастровий збаночок мира нардового, правдивого, предорогого, й розбивши посудинку, злила Йому на голову. ⁴ Були ж деякі, що сердились у собі, кажучи: На що ся втрата мира? ⁵ Можна бо було се продати більш ніж за триста денаріїв, та дати вбогим. І дорекали їй. ⁶ Ісус же рече: Оставте її. На що завдаєте їй жалю? добре діло вчинила на мені. ⁷ Всякого бо часу вбогих маєте з собою, і коли схочете, можете їм добро робити; мене ж не всякого

часу маєте. ⁸ Що змогла ся, зробила: попередила намастити тіло мов на погребенне. ⁹ Істино глаголю вам: Де б ні проповідувалась євангелия ся по всьому сьвіту, казати меть ся й те, що зробила оця, на спомин її. ¹⁰ А Юда Іскаріоцький, один з дванайцятьох, пійшов до архиереїв, щоб їм зрадити Його. ¹¹ Вони ж почувши, зраділи, й обіцяли йому срібняків дати. І шукав, як би у добру годину Його зрадити. ¹² І першого дня опрісночного, як пасхове ягня кололи, кажуть Йому ученики Його: Де хочеш, щоб пійшовши, наготовили Тобі їсти пасху? ¹³ І посилає двох з учеників своїх, і рече їм: Ідіть у город, і зустріне вас чоловік, несучи глек води; йдіть за ним, ¹⁴ і куди ввійде він, скажіть господареві: Що учитель каже: Де сьвітлиця, щоб пасху з учениками моїми мені їсти? ¹⁵ І він вам покаже гірницю простору, прибрану й готову; там приготуйте нам. ¹⁶ І вийшли ученики Його, й прийшли в город, й знайшли, як Він сказав їм, і приготували пасху. ¹⁷ І, як настав вечір, приходить з дванайдятьма. ¹⁸ І, як сиділи вони за столом та їли, рече Ісус: Істино глаголю вам: Що один з вас зрадить мене, котрий їсть зо мною. ¹⁹ Вони ж почали смутити ся і казати до Него один по одному: Ажеж не я? і другий: Аже ж не я? ²⁰ Він же, озвавшись, рече їм: Один з дванайцяти, що вмочає зо мною руку в миску. ²¹ Син чоловічий іде, як писано про Него; горе ж чоловікові тому, що Сина чоловічого зрадить! Добре було б йому, коли б не родив ся чоловік той. ²² Як же їли вони, взявши Ісус хліб і поблагословивши, ламав і давав їм, і рече: Прийміть їжте: се єсть гіло моє. ²³ І, взявши чашу, й оддавши хвалу, подав їм, і пили з неї всі. ²⁴ І рече їм: Се єсть кров моя нового завіту, що за многих проливаєть ся. ²⁵ Істино глаголю вам: Що більше не пити му від плоду винограднього, аж до

дня того, коли його пити му новим у царстві Божому. ²⁶ І засьпівавши вони, вийшли на гору Оливну. ²⁷ І рече їм Ісус: Що всі поблазнитесь мною ночі сієї, бо писано: Поражу пастиря і розсиплють ся вівці. ²⁸ Тільки ж по воскресенню моїм попереджу вас у Галилею. ²⁹ Петр же рече Йому: Хоч і всі поблазнять ся, тільки не я. ³⁰ І рече йому Ісус: Істино глаголю тобі: Що сьогодні, ночі сієї, перш ніж двічі півень запіє, тричі відречеш ся мене. ³¹ Він же ще більш говорив: Хоч-би мені і вмерти з Тобою, не відречусь Тебе. Так само ж і всі казали. ³² І приходять на врочище Гетсиман; і рече ученикам своїм: Сидіть тут, поки молити мусь. ³³ І бере Петра, та Якова, та Йоана з собою, і почав скорбіти та вдаватись у тугу; ³⁴ і рече їм: Тяжко сумна душа моя аж до смерті. Подождіть тут і пильнуйте. ³⁵ І, пройшовши трохи далій, припав до землі, і молив ся, щоб, коли можна, мимо йшла від Него ся година. ³⁶ І рече: Авва, Отче, все можливе Тобі: мимо неси від мене чашу сю - тільки ж не що я хочу, а що Ти. ³⁷ І приходить і знаходить їх сплячих, і рече до Петра: Симоне, ти спиш? не міг ти однієї години попильнувати? ³⁸ Пильнуйте та моліть ся, щоб не ввійшли у спокусу. Дух-то охочий, тіло ж немощне. ³⁹ І знов пійшовши, молив ся, те ж саме слово промовляючи. ⁴⁰ І вернувшись знайшов їх знов сплячих: були бо їх очі важкі; і не знали вони, що Йому відказати. ⁴¹ І приходить утретє, і рече їм: Спіть уже й спочивайте. Годі, пристигла година; ось виданий буде Сиа чоловічий у руки грішникам. ⁴² Вставайте, ходімо: ось зрадник мій наближуєть ся. ⁴³ І зараз, як ще Він промовляв, приходить Юда, один з дванадцяти, й з ним багато народу з мечами й киями, від архиєреїв, та письменників, та старших. ⁴⁴ Дав же зрадник Його знак їм, говорячи:

кого поцілую, той і єсть Він; беріть Його, та й ведіть осторожно. ⁴⁵ І прийшовши, зараз приступив до Него, й каже; Учителю, учителю, та й поцілував Його. ⁴⁶ Вони ж наложили на Него руки свої, і взяли Його. ⁴⁷ Один же хтось із тих, що стояли, вихопивши меча, вдарив слугу архиерейського, й відтяв йому ухо. ⁴⁸ І озвавшись Ісус, рече їм: Чи се як на розбійника вийшли ви з мечами та киями брати мене?. ⁴⁹ Що-дня був я з вами в церкві навчаючи, й не брали ви мене; та щоб справдились писання. ⁵⁰ І, покинувши Його, всі повтікали. ⁵¹ А один якийся молодець ійшов за ним, одягнений полотном по нагому, й хапають його молодці (воїни); ⁵² він же, zostавивши полотно, нагий утік од них. ⁵³ І поведи Ісуса до архперя; сходять ся до него всі архиереї, і старші й письменники. ⁵⁴ А Петр оддаєки йшов за ними, аж у середину в двір архиереиський і сидів із слугами, та й грівсь коло багаття. ⁵⁵ Архиереї ж і вся рада шукали на Ісуса свідчення, щоб убити Його, та й не знайшли. ⁵⁶ Многі бо криво свідкували проти Него, й не сходились свідчення їх. ⁵⁷ І деякі, вставши, криво свідкували на Него, кажучи: ⁵⁸ Що ми чули, як він казав: Що я зруйную церкву сю рукотворну, й за три дні иншу нерукотворну збудую. ⁵⁹ Та й так не сходились свідчення їх. ⁶⁰ І ставши архиерей посередині, спитав Ісуса, кажучи: Нічого не відказуєш? Що сі на Тебе свідкують? ⁶¹ Він же мовчавші нічого не відказав. Знов спитав Його архиерей, і каже Йому: Чи Ти еси Христос, Син Благословенного? ⁶² Ісус же рече: Се я; і бачити мете Сина чоловічого, сидячого по правиці сили і йдучого на хмарах небесних. ⁶³ Архиерей же, роздерши одєжу свою, каже: На що нам іще свідків? ⁶⁴ Ви чули хулу: як вам здасть ся? Вони ж усі осудили Його,

що винен смерті. ⁶⁵ І почали деякі плювати на Него, й закривати лице Йому, й бити по щоках Його, й казали Йому: Проречи; і слуги знущались над Ним. ⁶⁶ І як був Петро у дворі внизу, приходить одна з дівчат архиерейських, ⁶⁷ і, бачивши Петра, що грієть ся, і позирнувши на него, каже: І ти був з Ісусом Назарянином? ⁶⁸ Він же одрік ся, кажучи: Не знаю, ані розумію, що ти кажеш. І вийшов геть до придвору; а півень запіяв. ⁶⁹ І дівчина, побачивши його знов, Почала казати тим, що стояли: Що сей з них. ⁷⁰ Він же знов одрік ся. І трохи згодом ті, що стояли, сказали знов Петрові: Справді з них еси, бо ти й Галилеєць, і говірка твоя подобна. ⁷¹ Він же почав проклинатись та клястись: Що не знаю чоловіка сього, про котрого кажете. ⁷² І вдруге півень запіяв. І згадав Петр слово, що промовив йому Ісус: Що перш ніж півень запіє двічі, одречеш ся мене тричі. І став плакати.

15

¹ І зараз уранці, порадившись архіереї з старшими та письменниками, і вся рада, звязавши Ісуса, повели та й видали Пилатові. ² І спитав Його Пилат: Чи ти еси цар Жидівський? Він же озвавшись, рече йому: Ти кажеш. ³ І винуватили Його архиереї багато. ⁴ Пилат же знов спитав Його, кажучи: Не відказуєш нічого? Он, скільки на Тебе свідкують; ⁵ Ісус же більш нічого не відказав, так що дивував ся Пилат. ⁶ На съвято ж відпускав він їм одного в'язника, про котрого просили. ⁷ Був же названий Варава з своїми затязцями увязнений, котрі під бунт убиство зробили. ⁸ І гукаючи народ, почав просити, щоб, як щоразу, зробив їм. ⁹ Пилат же відказав їм, говорячи: Чи хочете, щоб випустив вам царя Жидівського? ¹⁰ Знав бо, що через зависть видали Його архиереї.

¹¹ Архиреї ж напустили народ, щоб лучче Вараву відпустив їм. ¹² Пилат же, озвавшись ізнов, сказав їм: Що ж оце хочете, щоб зробив із тим, кого звете царем Жидівським? ¹³ Вони ж знов закричали: Розпни Його, ¹⁴ Пилат же каже їм: Яке ж бо зло зробив? Вони ж ще гірш кричали : Розпни Його. ¹⁵ Пилат же, хотівши народові догодити, відпустив їм Вараву, й передав Ісуса, побивши, щоб рознято Його. ¹⁶ Воїни ж повели Його в середину двору, чи то в Претор, і скликали всю роту. ¹⁷ І одягли Ного в багряницю, і положили на Него, сплівши з тернини, вінець, ¹⁸ та й почали витати Його: Радуй ся, царю Жидівський! ¹⁹ І били Його по голові тростиною, і плювали на Него, й, кидаючись на коліна, кланялись Йому. ²⁰ І, як насьміялись із Него, роздягнули Його з багряниці, і одягнули Його в одержу Його, та й виводять Його, щоб розняти Його. ²¹ І заставили мимойдучого якогось Симона Киринаєя, ідучого з поля, батька Александра та Руфа, щоб ніс хрест Його. ²² І приводять Його на Голготу місце, що прозване Черепове місце. ²³ І дали Йому пити вина з смірною; Він же не прийняв. ²⁴ І розпинателі Його поділили одержу Його, кинувши жереб на неї, що кому впаде. ²⁵ Була ж година третя, і розняли Його. ²⁶ І була надпись вини Його надписана: Цар Жидівський. ²⁷ І розняли з Ним двох розбійників, одного по правиці, а одного по лівиці в Него. ²⁸ І справдилось писанне, що глаголе: І з беззаконними полічено Його. ²⁹ І мимоходячі хулили Його, киваючи головами своїми та говорячи: Овва! Ти, що руйнуєш церкву і в три дні будуєш, ³⁰ спаси себе й зійди з хреста. ³¹ Так само й архиреї, насьміхаючись один до одного з письменниками, казали: Інших спасав, себе не може спасти. ³² Христос, цар Жидівський, нехай

зійде тепер з хреста, щоб побачили ми, й ввіруємо. І розп'яті з Ним зневажали Його. ³³ Як же настала година шоста, темрява стала по всій землі аж до години девятої. ³⁴ А години девятої покликнув Ісус голосом великим: Елої, Елої, лама саватани? що єсть перекладом: Боже мій, Боже мій, на що мене покинув еси? ³⁵ І деякі з тих, що тут стояли, почувши казали: Ось Ілюю кличе. ³⁶ Побігши ж один, і сповнивши губку оцтом і настромивши на тростину, поїв Його, кажучи: Стривайте, побачимо, чи прийде Ілия знята Його. ³⁷ Ісус же, пустивши голос великий, зітхнув. ³⁸ І завіса церковня роздерлась надвое з верху аж до низу. ³⁹ Бачивши ж сотник, що там стояв проти Него, що, так закличавши зітхнув, каже: Справді чоловік сей Син був Божий. ⁴⁰ Були ж і жінки, оддалеки дивлячись, між котрими була й Марія Магдалина, й Марія, Якова меншого та Йосії мати, й Саломія, ⁴¹ що, й як був у Галилеї, ходили слідом за Ним, і послугували Йому, і інших багато, що поприходили з Ним у Єрусалим. ⁴² А як уже настав вечір, бо була п'ятниця, чи то перед суботою, ⁴³ прийшов Іосиф з Ариматеї, поважний радник, що також сподівався царства Божого, й зосьмілившись, увійшов до Пилата й просив тіла Ісусового. ⁴⁴ Пилат же дивувався, що вже вмер би; й покликавши сотника, спитав його, чи давно вмер. ⁴⁵ А довідавшись од сотника, дав тіло Йосифові, ⁴⁶ і, купивши плащеницю і знявши Його, обгорнув Його плащеницею, та й положив Його у гробі, що був висічений із скелі, та й прикотив каменя до дверей гробу. ⁴⁷ Марія ж Магдалина й Марія Йосіїна дивились, де Його положено.

16

¹ І, як минула субота, Марія Магдалина, та

Марія Яковова, та Саломія купили пахошів, щоб, прийшовши, намастити Його. ² І вельми рано першого дня тижня приходять до гробу, як сходило сонце. ³ І казали між собою: Хто відкотить нам каменя від дверей гробу? ⁴ І поглянувши, побачили, що відкочено каменя; був бо великий дуже. ⁵ І ввійшовши в гріб, побачили молодця, сидячого з правого боку, одягненого в шату білу, та й вжахнулись. ⁶ Він же рече їм: Не жахайтесь. Ісуса шукаєте Назарянина, розп'ятого. Устав; нема Його тут. Ось місце, де положено Його. ⁷ Тільки ж ійдіть скажіть ученикам Його та Петрові, що попередить вас у Галилею. Там Його побачите, як сказав вам. ⁸ І вийшовши вони хутко, побігли відгребу; бо обняв їх трепет і страх, та й нікому нічого не сказали: боялись бо. ⁹ Воскреснувши ж уранці першого дня тижня, явивсь найперше Марії Магдалинї, що з неї вигнав сім бісів. ¹⁰ Вона пійшовши, сповістила тих, що були з Ним, як сумували та плакали. ¹¹ А ті, почувши, що живий, і вона Його бачила, не поняли віри. ¹² Після ж того двоїм із них в дорозї явив ся в іншому видї, як ійшли на село. ¹³ І вони, пійшовши, сповістили других, та й тим не поняли віри. ¹⁴ Опісля явивсь одинайцятьом їм сидячим за столом, і дорікав їм недовірством їх і жорстркостю серця, що тим, котрі бачили Його воскресшого, не поняли віри. ¹⁵ І рече їм: Ійдіть по всьому свїту й проповідуйте евангелию усякому твориву. ¹⁶ Хто вірувати ме та охрестить ся, спасеть ся; а хто не вірувати ме, осудить ся. ¹⁷ Ознаки ж віруючим такі будуть: імям моїм бісів виганятимуть; мовами заговорять новими; ¹⁸ гадюк брати муть, і, коли смертного чого випють, не шкодити ме їм; на недужих руки класти муть, і одужувати муть. ¹⁹ Господь же, після того, як

промовив до них, возніс ся на небо, й сів по правиці в Бога. ²⁰ Вони ж вийшовши, проповідували всюди, а Господь допомагав, і слово стверджував услід ознаками. Амінь.

Новий Завіт. Переклад П. Куліша
The New Testament in Ukrainian, translated by P. Kulish in 1871
Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 14 Jun 2022 from source files dated 13 Jun 2022

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358